

Biľakování eurokomunismu

*Biľag či biľak – vypálené znamení,
cejch biľagovat' či biľakovat'-cej-
chovat, pranýřovat.
Káľalív slovensko-český diferen-
ciální slovník*

Vasil Biľak ve svém vystoupení na plénu ÚV KSČ 17. března hovořil na své životní téma o ideologické diverzi. Do služeb imperialismu již nedával jako v 50. a 60. letech dr. Husáka, ale tentokrát zase chartisty a Chartu 77. Za důkaz lze použít cokoli, a tak i dobu pohřbu prof. Patočky, která prý byla ze Západu oznámena 10 minut po tom, co byla úředně stanovena. Pokud by tomu skutečně tak bylo, dalo by se spíše dokazovat, že ve službách «CIA» či jiné rozvědky je ten, kdo dobu stanovil, ať již na sekretariátě ÚV KSČ, či na federálním ministerstvu vnitra, než někdo z chartistů. Skutečnost byla přes Biľakovo tvrzení úplně opačná – západní sdělovací prostředky (agentury, rozhlas) téměř až do poslední chvíle opakovaly oficiální sdělení čs. úřadů, že pohřeb bude ve čtvrtek (byl ve středu), takže by se dalo metodou «krátkých spojení» říci, že informovaly podle Biľakových pokynů.

Politicky nejzávažnější byla ta část Biľakova vystoupení, kde se zabýval «eurokomunismem». Rozvíjel některé argumenty svých předchozích vystoupení, kde se již velmi lapidárně vyjadřoval o IKS, KSS, FKS a jejich vedoucích představitelích. Naposled jím řízené ideologické oddělení v brožuře o Chartě 77 z ledna 1977 atakovalo především vedení IKS. Tentokrát se hlavním terčem útoků stala FKS a Marchais, a to jak pro své vlastní politické postuláty programové, tak zejména pro společný postup se socialistickou stranou vedenou Mitterandem. Mitterand je podle Biľaka největší antikomunista – asi proto, že je pro spolupráci s FKS. Jako hlavní argument, který má dokázat oportunismus a revizionismus a nyní i antisovětlismus FKS a osobně Marchaise, uvedl, že velvyslanec SSSR ve Francii Červoněnko chtěl v rozhovoru sdělit stanovisko ÚV KSSS k politice vedení FKS, ale Marchais odmítl sejít se s Červoněnkem a vyslechnout jeho výtky na adresu FKS. Zato se však prý sešel s Jiřím Pelikánem a Bukovským.

Za nejhorší označil Biľak situaci v KS Španělska, kde prý hlavně vinou Carilla vedení strany uskutečňuje bezzásadovou politiku a v honbě za popularitou u maloměstřáků se podbízí jejich vkusu a místo samostatné třídní internacionalistické politiky provádí politiku nesamostatnou, netřídní, nacionalistickou, antisovětskou. Za nejhlubší výraz této bezprincipiální politiky a netřídního přístupu označil setkání tří v Madridu a komuniké, které společně vydali Marchais, Berlinguer a Carillo. Sklouzávají v něm prý na buržoasní platformu obecně demokratických požadavků bez třídního přístupu. Se zvlášť velkým osobním rozhořčením mluvil V. Biľak o stanovisku eurokomunistů k Chartě 77 a pranýřoval to, že ji některé

tiskové orgány těchto stran jako Mundo Obrero, Unitá, Morning Star, L'Humanité buď celou, nebo ve výtahu otiskly. Pozastavil se i nad tím, že byl otištěn dopis 11 vyloučených členů ÚV KSČ účastníků Berlínské konference v Unitě a v Morning Staru. Charta 77 v Biľakově interpretaci představuje buržoasní politickou platformu pro její integrální demokraticismus, jakoby nadtřídní, a proto podle něj netřídní, a eurokomunistické strany, které se Charty a chartistů zastávají, opouštějí třídní přístup a zapojují se do kampaní imperialistických centrál proti socialistickým státům. «I kdyby se k eurokomunistům přidali všichni, vedení KSČ setrvá na své principiální politice boje proti pravcovému oportunismu, kontrarevoluci. My v tomto boji setrváme. Zůstaneme věrní marxismu-leninismu a proletářskému internacionalismu. Nikdy nesejdeme z třídních internacionalistických pozic a neustoupíme před výpady eurokomunistů. Pravda je na naší straně».

Nomen-omen platí i o Biľakovi a jeho kacěrování a pranýřování eurokomunismu. Biľak je ve slovenštině znamení hanby. Je jen otázka, zda eurokomunismu, nebo dnešního vedení KSČ.

Praha, duben 1977

© Palach Press

Jak se vyráběly rezoluce proti Chartě

Málokdo se ještě dnes domnívá, že v Československu vznikají souhlasné či protestní rezoluce spontánně, přímo od lidí. Ale málo lidí ví, jak se to organizuje. To zazvoní telefon na stole různých funkciónářů (především předsedů závodních výborů ROH, KSČ, SSM atd.) a vedoucích pracovníků (zejména ředitelů a náměstků atd.) a pak se hned konají schůze a porady těchto «zástupců masových složek a představitelů dělnické moci ve státě» s jejich pomocníky, na nichž se rozhodne, zda je únosné svolat pracující (odboráře, svazáky), aby patřičnou rezoluci rádně odhlasovali. Pokud je obava, že by nebylo hlasování jednotné, zašle se rezoluce jménem všech pracujících nebo jménem všech odborářů... přímo z těchto «předporad» a «předschůzí».

Stejně tomu bylo i s rezolucemi proti Chartě 77. Ze skutečných celozávodních či členských schůzí, tedy za přítomnosti všech zaměstnanců nebo členů ROH, jich nebylo mnoho. Četní zaměstnanci se dozvěděli až z denního tisku, rozhlasu či televize, že jejich závod nebo organizace «odeslalo» protest proti «pomouvačnému pamfletu», který nikdo z nich nezná ani nečetl. Jmenovitých podpisů, odsuzujících Chartu 77 a signatáře, nebylo v hromadných sdělovacích prostředcích zveřejněno mnoho. Jednotlivých jmen se sice objevilo více – většinou však patřila výše postaveným funkciónářům či osobnostem.

To tedy není nic nového. V kampani proti Chartě 77 se však projevil i nový moment – někde se dokonce vyhrožovalo: nepodepíšeš-li, uvidíš (a několik jednotlivců, kteří otevřeně odmítli podepsat